

Οἱ ἀκροαταὶ ἐξεργάγησαν εἰς γέλωτας παταγώδεις καὶ εἰς χειροκροτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος καὶ οἱ μὴ ἀκούσαντες τὸ ἀρθρίδιον.

— Βρέ τον χάχα! ἐσκέφθη ὁ Λέων σιωπῶν, ἐνῶ ἐσχολιάζον οἱ ἄλλοι· αὐτὸς μὰς ἔβαλε κάτω ὅλους· θὰ ἰδῇς νὰ 'θυμούνται γιὰ χρόνια 'στὰς 'Αθήνας τὰ κατωρθώματά του! Ὡστε ὁ Ἀστεριάδης ἔφυγε... καὶ ἡ Βασιλική;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ἐν θορύβῳ κωδωνίσκων καὶ κροτάλων ὄμιλος μεταμφιεσμένων ἐκ τριῶν γυναικῶν καὶ τεσσάρων ἀνδρῶν. Κατὰ τὸ ἔθος, ἕνα εἰς τῶν κυρίων ἀπέβαλε τὴν προσωπίδα καὶ ἐδείχθη φίλος τῆς οἰκογενείας, εἰς τοὺς ἄλλους, πρὸ πάντων εἰς τὰς κυρίας, ἐπετράπη νὰ χορεύσωσιν ὡς ἦσαν ἀγνώριστοι. Μεταξὺ ὧν διεκρίνετο μία νεανίς, εἰκοσαετίας φαινομένη, διὰ τοῦ χαριεστάτου ἀναστήματος καὶ τῆς κομψῆς ἀναβολῆς. Παρίστα τὴν Νύκτα. Ἡ ποδήρης μελανὴ ἐσθῆς, ἐφ' ἧς εἰλίσσετο κεντητὸς ὁ γαλαξίας, ἐπτυχοῦτο μεγαλοπρεπῆς ὡς ἀγάλματος πέπλος ἐκ γάζης μελανῆς, πεποικιλμένος δι' ἀργυρῶν ἀστέρων, ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν ἀρχαίως καὶ κατήρχετο μέχρι τῆς ὀσφύος· ὑπὸ τὴν ἐκ μελανοῦ μεταξοπίλου προσωπίδα ἔλαμπον δύο ὀφθαλμοί, οἱ λαμπρότεροι τῶν ἀστέρων, καὶ ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐξήστραπτε χρυσὴ ἡμισέληνος. Ὁ ἀπλοῦς οὗτος κόσμος ἐνεῖχε τόσην μεγαλοπρέπειαν, ὥστε ταχέως ἡ Νύξ ἐγένετο τὸ κέντρον τῆς γενικῆς προσοχῆς καὶ περιποιήσεως. Κύκλος ἀπετελέσθη περὶ τὴν ἑδραν ἐφ' ἧς ἐκάθητο. Ὁ Ἀγγελόπουλος πρὸ πάντων, μαντεύων τὴν καλλονὴν τῆς ἀγνώστου, προσεπάθει δι' ὀρμαθοῦ λογοπαίγνιον νὰ ἐπισπᾶσθαι τὴν εὐνοίαν τῆς.

— Ὅταν θὰ καταβιβάζητε τὴν προσωπίδα, τῇ εἶπεν, ἡ Ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ ναλάμψη, θὰ εἶνε πολὺ ὠραιότερα τῆς Νυκτός.

Ἡ νεανίς ἐγέλασεν εἰς τὸν ἔπαινον καὶ εἶπε διὰ φωνῆς τὴν ὁποίαν προφανῶς παρ-εμόρφου:

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἐξημερώσω τόσο γρήγορα!

— Τότε θὰ μὰς ἐξαγριώσετε! ἀπῆν-τησεν ὁ Ἀγγελόπουλος.

— Ἐγὼ νὰ σας 'πῶ τὴν ἀλήθειαν! εἶ-πε πλησιάζων ὁ Λέων· προτιμῶ τὴν Ἡμέραν· ἡ Νύξ εἶνε μυστήριον καὶ τα μυστήρια τάποστρέφομαι.

— Δι' ἐμὲ δὲν εἶνε μυστήριον, εἶπεν ὁ λογοπαίκτης· ἡ Νύξ μὰς εἶνε βέβαια ἀ-νὴρ καὶ σύζυγος μάλιστα.

— Πῶς; ἠρώτησαν περίεξ.

— Μπᾶ; καὶ δὲν βλέπετε τὴν ἡμισέ-ληνον ἐπὶ τοῦ μετώπου του;

Ἡ Ἀντιγόνη ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα τόσο ἀστείον, ὥστε ἐκ τῶν γελῶτων κατέρρι-ψε τὸ κύπελλον τοῦ τείου τῆς.

Ἐν τούτοις τὸ κλειδοκύμβαλον ἀντή-χησε πάλιν καὶ ὁ Λέων προσεκάλεσε τὴν προσωπίδοφόρον εἰς τὸν χορὸν.

— Δὲν εἶπατε ὅτι προτιμᾶτε τὴν Ἡ-

μέραν; εἶπεν ἐκείνη ἀνκνεύουσα χαριέ-στατα.

— Μετανοῶ, ὦραία μου. Θὰ σας ἐξι-λεώσω... Θέλετε νὰκούσετε πῶς σας ἐ-πικνεῖ ἐν τετραστίχον;... γνωρίζετε τὴν γαλλικὴν; μία κυρία τὸ ἔκαμε:

Oh! nuit, pour moi brillante et sombre
Je trouve tout dans ta beauté.
Tu reunis l'étoile et l'ombre,
Le mystère et la vérité.

— Ἀφ' οὗ μετανοεῖτε... μάλιστα! εἶ-πεν ἡ νεανίς ἐγειρομένη, μετὰ τὴν χειρο-κροτηθεῖσαν ἀπαγγελίαν. Ὁ δὲ νέος περι-βάλων τὴν ὀσφύν τῆς διὰ τοῦ βραχίονος, παρέρυεν αὐτὴν ταχέως εἰς τὴν δίνην τοῦ χοροῦ.

Ἐχορεύετο ὁ ἥρεμος καὶ ἀναπαυτικὸς σότις. Ὁ Λέων διὰ παντοίων ἐπιψύσεων προσεπάθει νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ποιότητα τῆς χορευτρίας του. Ἦτο πολὺ ἡύχαρι-στημένος ἐκ τῶν ἐρευνῶν τούτων· ἀλλ' ἐ-κίνησεν αἰφνης τὴν προσοχὴν του δυσεξή-γητον φαινόμενον. Ἡ καρδιά τῆς ἀγνώ-στου ἔπαλλε βιαίως· συνεταράσσετο καὶ ἡσθμινε διὰ τῆς προσωπίδος, ὥστε κεκμη-κυῖα κατόπιν ζαλόεντος βαλισμοῦ· δις ἡ-τρὶς ἔχασε τοῦ χοροῦ τὰ βήματα. Προ-φανῶς ἦτο συγκεκινημένη. Ἐλαβεν ἐν τούτοις καιρὸν νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸν Λέον-τα, καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ὠδήγει πάλιν εἰς τὴν ἑδραν τῆς:—Ἐχω ἀνάγκην νὰ σου ὁ-μιλήσω... γιὰ σέ ἤλθα ἀπόψε.—Καλὰ! εἶ-πεν ὁ Λέων ἀπομκρυνόμενος καὶ ἀπορῶν τί νὰ τον ἤθελεν ἄρά γε ἡ μυστηριώδης Νύξ, ἧς οὐδὲ τὴν φωνὴν ἐδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ. Τὸ περιέργον ἦτο ὅτι ἀπεποιήθη κατόπιν νὰ χορεύσῃ μεθ' οἰουδήποτε ἄλλου. Συγγά-κις ἀντήλλαξαν μυστικὰς-μυστικὰς λέξεις μετὰ τῆς συντρόφου τῆς, τὴν ὁποίαν ἀνε-γνώρισαν πολλοὶ ὡς φίλην τῆς οἰκίας καὶ παρεκάλουν νὰποκαλύψῃ τὴν ἀγνώστον Νύκτα. Ἡ σύντροφος ἠρνεῖτο ὀριστικῶς τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην.

Ἐν τούτοις ἡ ἐσπερὶς ἔβαινεν ἐν αὐ-ξούσῃ εὐθυμίᾳ. Ἐκατὸν περίπου πρόσω-πα, προσοικειωθέντα ἀρκούντως, ἦσαν δια-νεμημένα εἰς τὸν προθάλαμον, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὸ καπνιστήριον, παίζοντα, χορεύοντα, φλυαροῦντα. Περί τὴν μίαν ὥ-ραν ἐγένετο μακρὸν διάλειμμα, προσηné-χθησαν δὲ τα sandwiches καὶ ὁ οἶνος. Κυρίαί καὶ κύριοι ἔτρωγον μετ' ὀρέξεως καὶ ἔπινον μετὰ μεγαλητέρας· ἡ φαιδρό-της ὑπὸ τοὺς ἀτμούς τοῦ οἴνου ἐκορυφώ-θη· ἤρχισαν τὰ ἄσματα καὶ αἱ ὀρυγαί, ἐν ᾧ ὑπέκρουον τὰ ποτήρια καὶ δύο κι-θάραι· καταχθόνιος ἀντήχη ὀρυμαγδός· ἡ νύκτις ἡσυχία τῆς ὁδοῦ Μαυρομικαλῆ ἐταράσσετο ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον· οἱ ἐρ-χόμενοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβεβαίουν ὅτι ἤκουον τὴν ὀχλοβοὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Τρικούπη. Ὁ καλὸς κύριος Ἀσημά-κης μετὰ τῆς πλαδαρᾶς ὑπηρετρίδος ἡσχο-λεῖτο ἀντικαθιστῶν ὅσα τῶν κηρίων ἔ-σπευσαν νὰ καῶσιν ἐνωρίτερον, ἐν ᾧ τῶν ἄλλων ἐκάπνιζον περὶ τὸ μέσον αἱ θρυαλ-λίδες. Οἱ ἐρασταὶ καθήμενοι παρὰ τας ἐ-ρωμένους τῶν προῦχόρου μὲχρι κρυφίων φιλημάτων. Ὁ Ἀγγελόπουλος εἰς ἐκά-

στην ρόφησιν οἴνου, διέπραττε καὶ ἐν λο-γοπαίγνιον.

Ὁ Λέων ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀταξίας ἐκεί-νης ἐνόμισεν εὐκαιρὸν νὰ διαφύγῃ. Προς-ἔφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν Νύκτα, καὶ ἀπὸ τοῦ προθαλάμου, διὰ τοῦ σκιε-ροῦ διαδρόμου, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας Ἀσημάκης, χωρὶς νὰ παρατη-ρηθῇ. Τὸ δωμάτιον ἦτο ἔρημον· καὶ ἡμι-φώτιστον. Ἐπὶ τῶν δύο παραλλήλων κλι-νῶν τῶν συζύγων ἀνέκνυτον ἄτακτοι σώ-ροί ἐκ τῶν καλυπτρῶν, τῶν πέλων καὶ τῶν ἐπανωφορίων τῶν κυρίων. Ἐδέσποζεν ὑψηλὴ καὶ σοβαρὰ ἱματιοθήκη, ἀντανα-κλώσα ἀόριστα ἀντικείμενα εἰς τὸ αὐ-στηρόν τῆς στίλβωμα, μὲ δύο πιλοθήκας ἐπ' αὐτῆς ἐκ κυανοῦ ναστοχάρτου. Ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου τραπέζης ἔκειτο λαμπτὴρ ἐσβεσμένος· μόνον ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου τρεμολάμπουσα κανδήλα ἐλαίου, ἔριπτε τὴν ὑπέρυθρον καὶ ἀσθενῆ αὐτῆς λάμψιν ἐντὸς τοῦ κοι-τῶνος. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι παραθύρου, εἰς ζωηρὰν ἀντίθεσιν, ἤλεκτρικὴ λυχνία, καίουσα εἰς τὸ σπουδαστήριον καθηγητοῦ τινος τῆς Φυσικῆς, ἐξαπέστελλε διὰ τῆς φωτεινῆς πύλης τῶνύλων δέσμην λευκῶν ἀκτίνων. Εἰς αἶὼν ἐχώριζε τὰ δύο φῶτα!

— Ἐδῶ εἰμποροῦμεν νὰ συνομιλήσω-μεν! εἶπεν ὁ Λέων κλείσας τὴν θύραν καὶ ὀδηγήσας τὴν νεανίδα πρὸς τὸ ἀνά-κλιντρον. Ἐκάθησαν πλησίον ἀλλήλων. Αἱ κραυγαὶ καὶ τα ἄσματα τῶν μεθυόν-των ἔφθανον συγκεχυμένα μέχρι αὐτῶν.

— Ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισες, Λέων; ἡ-ρώτησεν εὐθύς ἡ ἀγνώστος.

— Αὐτὴ ἡ φωνή... κάπου τὴν ἡ-κουσα... τί βλάκας ποῦ εἶμαι! ἀδύνα-τον νὰ ἐνθυμηθῶ... εἶπεν ἄθυμος ὁ Λέων.

— Βέβαια δὲν τὴν ἤκουσες διὰ πρῶ-την φοράν... ἀλλ' ἔχεις δίκαιον παρῆλθε τόσος πολὺς καιρὸς... ἤκουσες τόσας ἄλλας ἐν τῷ μεταξύ... ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε, τώρα θὰ με ἀναγνωρίσης;

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Νύξ, ἐξέβαλε τὰ ἐξ ἀργυρῶν ἀστέρων κομβία τοῦ φορέμα-τός τῆς καὶ ἐβύθισε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον τῆς. Τοῦ Λέοντος ἐξηγέρθησαν ἐπὶ στιγμὴν αἱ αἰσθήσεις εἰς τὴν προκλητι-κὴν ἀνασκάλευσιν τοῦ εὐσταλοῦς ἐκείνου στήθους· ἀλλὰ ταχέως κατηνύσθη, ὅταν ἀνέσυρεν ἡ κόρη χρυσὴν ἄλυσιν, συγκαρ-τοῦσαν σταυρόν. Τὸν ἐκράτησε πρὸ τῶν ὀ-φθαλμῶν τοῦ νέου, ἐν ᾧ ἐσπινθηροδόλουν οἱ ἀδάμαντες ὑπὸ τας ἀκτῖνας τοῦ ἤλεκ-τρικοῦ φωτός.

— Ἡ Βασιλική! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ Λέων, ἀναγνωρίσας ἀμέσως τὸ ἐγκόλ-πιον ἐκεῖνο.

Ἐπετα τὸ τέλος.

ΓΡ. Δ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀ-ναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακό-ψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΕΝ ΤΑΙ ΓΡΑΦΕΙΩΙ ΗΜΩΝ
ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ 1888